

РЕШЕНИЕ

№ 2207

гр. София, 09.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 14.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **453** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 118 от КСО.

Образувано е по жалба на С. В. В. от Г. С., У. „Г. И.”, № 49, . 2, срещу Решение № 362 / 19. 12. 2009 г. на Г. Д. на Столично управление „Социално осигуряване”, с която е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № */3 от 16. 01. 2009 г. на ръководителя на „ПО”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен, тъй като неправилно не бил зачетен трудовия стаж. Иска се отмяна на атакувания акт и отпускане на пенсия, като осигурителния му стаж бъде зачетен като такъв положен при условията на I категория труд. Представя писмени бележки.

Ответникът - Главния Д. на Столично управление „Социално осигуряване”, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление, вх. № 05003384 от 01. 07. 2008 г., С. В. В., е поискал отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

С Разпореждане № */3 от 16. 01. 2009 г. на ръководителя на „ПО” на СУ „СО”, е отказал отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, на основание чл. 68, ал. 1-3 и § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, тъй като лицето не отговаряло на изискването за осигурителен стаж положен при условията на втора категория - 15 години и няма

навършена 63 годишна възраст. Посочено е, че към датата на подаване на заявлението лицето има навършени 58 години, 8 месеца и 23 дни и осигурителен стаж от 3-та категория 22 години, 4 месеца и 1 ден.

С жалба (възражение) вх. № * от 21. 04. 2009 г., жалбоподателя, е изразил несъгласието си с горепосоченото разпореждане, като е поискала преразглеждането му, тъй като с издаденото й УП-3, изх. № 42 / 04. 08.1993 г. се е доказвало, че е работил при условията на първа категория труд.

С Решение № 362 / 19. 12. 2009 г. на Главния Д. на Столично управление „Социално осигуряване”, връчено на 28. 12. 2009 г., е оставена без уважение подадената жалба.

С жалба от 08. 01. 2010 г., жалбоподателя е оспорил решението на главния Д. на „СУ „СО”, пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, посочен в чл.117,ал.4 от КСО.

По съществото си спора по настоящото дело се свежда до това, следва ли да се зачете осигурителния стаж за периода 01. 11. 1965 г. – 20. 04. 1966 г., положен като работник в амбалажен цех в ТКЗС „Ч” – Нови И при условията на трета категория труд, за периода 20. 04. 1966 г. – 30. 05. 1977 г., както и за периода 03. 02. 1991 г. – 24. 10. 1992 г. на длъжността „пълнач на изолационни въжета със стъклена вата” в АПК Средец – Промислено предприятие Илиянци.

В подкрепа на твърденията си жалбоподателя представя копие от трудова книжка № 126, издадена от АПК Средец на 02. 02. 1971 г., трудова книжка № 7, издадена от БРБТТО на 30. 05. 1977 г., обр. УП-3, изх. № 42 / 04. 08.1993 г., Заповед № 183 / 30. 05. 1977 г., трудов договор № 243 / 03. 02. 1991 г. и Заповед № 304 / 24. 10. 1992 г., като твърди че положения труд, като пълнач на изолационни въжета, следва да се зачете като такъв при първа категория, на основание разпоредбите на т. 66, б. „а” от ПКТП.

Съгласно § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, до 31 декември 2010 г. включително лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд или 15 години при условията на втора категория труд, могат да се пенсионират, ако отговарят на изискванията за сбор от осигурителен стаж и възраст по чл. 68, но не по-рано от 47 години за жените и 52 години за мъжете при първа категория труд и 52 години за жените и 57 години за мъжете при втора категория труд.

Посочените в жалбата разпоредби на т. 66, б. „а” от ПКТП, са неотносими към случая, тъй като по делото не се доказва по безспорен начин наличието на осигурителен стаж за посочените от В. периоди и на твърдяната длъжност.

На основание чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя, и с данните по чл. 5, ал. 4 КСО.

В случая, посочените по-горе копие от трудови книжки, удостоверение и заповеди, не доказват че действително жалбоподателя е работил при условията на първа или втора категория труд и то на посочената длъжност.

Съгласно чл. 178, ал. 2 от ГПК, съдът оценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни

недостатъци, с оглед на всички обстоятелства по делото.

По делото обаче не е поискано откриване на производство по оспорване на документ, поради което съдът обуславя решението си на базата на всички представени по делото документи, преценени в тяхната съвкупност.

По повод на изискана информация от дирекция „ПО” – отдел „Отпускане на пенсии” е издадено уведомително писмо на РУСО – Г. Кюстендил изх. № АС-02-7121Н1 от 10.01.2009 г., че в приетата в ТП на НОИ Г. К – Архивохранилище с. Невестино разплащателна документация на АПК „Средец” – Бобов дол *липсват данни за лицето С. В. В.. За цех „Амбалажен” няма предадени документи.*

По повод на допълнително изискана информация е издадено ново писмо на РУСО – Г. К изх. № АС-16-10428Н1 от 09.11.2009 г., че в приетата в ТП на НОИ Г. К – Архивохранилище с. Невестино разплащателна документация на АПК „Средец” липсват както данни за С. В. В., така и за цех „Амбалажен” и за „пълначи на изолационни въжета със стъклена вата” въобще.

В същото време, съдът счита, че представената трудова книжка № 126, издадена от АПК Средец на 02. 02. 1971 г., не удостоверява посочения в нея осигурителен стаж.

Съгласно чл. 17 от Кодекса на труда от 1951 г. (отм., но в сила към спорните по делото периоди) при постъпване на работа работникът или служителът е длъжен да предаде на предприятието, учредението или организацията трудовата си книжка, а ако постъпва за пръв път на работа - да представи удостоверение от народния съвет по местожителството си. В този случай предприятието, учредението или организацията е длъжно в срок от 5 дни да снабди работника или служителя с трудова книжка.

В конкретния случай (стр. 29), е посочено че работника е постъпил на работа на 01. 11. 1965 г. в ТКЗС „Ч”, а в същото време трудовата книжка е издадена от АПК „Средец” на 02. 02. 1971 г. Видно от приложените исторически справки, АПК Средец е създадено през 1970 г., като към 1965 г. ТКЗС „Ч” не е влизало в състава му, поради което липсва основание този стаж да се удостоверява едва през 1971 г. и то с отбелязване като работодател на друго лице и с положен печат на това лице.

В Заповед № 13 / 30. 05. 1977 г. (стр. 18), е посочена първа категория труд, но нормата на т. 66а от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране, регламентираща труда на работниците в производството на изолационни материали, е нова и е едва от 1986 г., т.е. към датата на издаване на заповедта, посочената норма не е съществувала, поради което не би могло да се сочи, че труда е първа категория.

Също така в трудов договор № 243 / 03. 02. 1991 г. (стр. 20), е посочено, че е на пълно работно време, което обаче е в противоречие както със заявеното от В. в жалбата, че е работил по 6 часа заради вредните условия на труд, така и с показанията в същия смисъл на свидетеля Г..

Следва да се има предвид и че жалбоподателя В. е роден на 08. 10. 1949 г. и на 20. 04. 1966 г., когато е посочено че е започнал работа, като пълнач на изолационни въжета, същия е бил на 16 г., 6 месеца и 12 дни, което обаче е в противоречие с нормата на чл. 112 от КТ от 1951 г., съгласно която се забранява да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи.

Също така, по делото е представено (стр. 112) писмо изх. № 40 / 11. 11. 2010 г. от декана на ЕМФ при Технически университет С., от което е видно че жалбоподателя е

записан на 24. 09. 1968 г. като студент редовно обучение за срок на обучение от 5 години и е завършил с диплома рег. № 24793 / 09. 02. 1976 г. При това положение, след като жалбоподателя е бил приет като студент редовно обучение, няма как да е полагал труд при пълно работно време, за което е налице отбелязване в трудовата книжка за същия период.

Освен това, видно от саморъчно отбелязаното от жалбоподателя в подаденото заявление за отпускане на пенсия, същия е посочил че за периода от 20. 04. 1996 г. до 30. 05. 1977 г. е заемал длъжността „пълнач на изолационни въжета”, като също така е посочил, че за периода от 05. 10. 1975 г. до 29. 03. 1977 г. е бил войник, което няма как да стане за периодите които се припокриват.

В същото време, остава неясно защо при положение че жалбоподателя е имал издадена трудова книжка, е издадена нова такава под № 7 от 30. 05. 1977 г., като постъпващ за първи път на работа. В тази връзка следва да се посочи, че е налице несъответствие с посочения (стр. 33) в същата книжка размер на получаваното възнаграждение от 484 лв. за периода 03. 02. 1991 г. – 24. 10. 1992 г. и този посочен в трудов договор № 243 / 03. 02. 1991 г. (стр. 20), където се сочи размер от 1800 лв. и 850 лв. за вредни условия на труд.

За доказване на благоприятния за него факт на положен осигурителен стаж жалбоподателят следва да проведе пълно, главно доказване, т.е. от съвкупната преценка на всички представени по делото доказателства да следва категоричен и несъмнен извод за положен от него трудов стаж. Съдът приема, че от събраните по делото доказателства не може да се направи категоричен и несъмнен извод, че в спорните периоди жалбоподателят е работил като пълнач на изолационни въжета, т.е. следва да се приеме, че жалбоподателят не разполага с доказателства по чл.40, ал.1 НПОС за положен осигурителен стаж. Жалбоподателят не разполага и с доказателства по чл.40, ал.5 НПОС, доколкото допълнително представените от него доказателства са косвени и не съдържат достатъчно данни за осигурителния му стаж по смисъла на същата разпоредба, а и освен това по посочените по-горе съобщения същите не следва да се кредитират.

В конкретния случай от страна на жалбоподателя не бяха представени достатъчно доказателства, че същия е заемал длъжност попадаща в условията на първа или втора категория труд, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, тъй като не е налице хипотезата на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, доколкото В. не отговоря на изискването за минимум 10 години осигурителен стаж от първа категория или 15 години осигурителен стаж от втора категория.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на производствените правила.

Така мотивиран, Административен съд С.-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на С. В. В., срещу Решение № 362 / 19. 12. 2009 г. на Г. Д. на

Столично управление „Социално осигуряване”, с която е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № */3 от 16. 01. 2009 г. на ръководителя на „ПО”.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: